20/12/2023

Ο εορτασμός του Αγίου Ιγνατίου στον Μητροπολιτικό Ναό της Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Ο Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων προεξήρχε χθες της Ιεράς Αγρυπνίας για την εορτή του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου και κήρυξε τον θείο λόγο, στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Βεροίας.

“Ο άγιος Ιγνάτιος ήταν θεο-φόρος, για-τι στη ζωή του είχε ως οδηγό τον Χριστό και το θέλημά του, και γιατί η ψυχή του θελγόταν και φλεγόταν από την α-γάπη και τον πόθο του Χριστού, ο-πως ακρι-βως φλεγό-ταν και η ψυχή του απο-στόλου Παύ-λου, όταν έγραφε «ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χρι-στος». Αισθανόταν την απόλυτη ταύτιση με τον Χριστό, γιατί η ζωή του ήταν ταυτισμένη με το θέλημα του Χριστού. Γι’ αυτό και δεν φοβόταν τον θάνατο, δεν φοβόταν το μαρ-τύριο, αλλά το επιθυμούσε, επειδή θα τον έφερνε ακόμη πιο κοντά στον Χριστό. Δεν

φοβόταν τον θα-νατο, γιατί ήξερε ότι ο Χριστός ει-ναι η ζωή", είπε μεταξύ αλλων ο Σεβασμιώτατος.

Κατά τη διάρκεια της Ιεράς Αγρυπνίας τέθηκε σε **προσκύνηση η τιμία κάρα του Αγίου Ιγνατίου** που φυλάσσεται ως πολύτιμος θησαυρός στην Αποστολική Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας.

Ολόκληρη η ομιλία του Μητροπολίτη Βεροίας

Ο Σεβασμιώτατος κ. Παντελεήμων στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Ὄντως φερωνύμως κέκλησαι, Θεοφόρος Πάτερ», ψάλλει ὁ ἱερός ὑμνογράφος γιά τόν ἅγιο Ἰγνάτιο τόν Θεοφόρο, τοῦ ὁποίου ἔχουμε τήν εὐλογία νά προσκυνοῦμε ἀπό-ψε τήν τιμία καί χαριτόβρυτο κάρα πού θησαυρίζεται στήν Ἱερά Μη-τρό-πολή μας.

Καί αὐτόν τόν μεγάλο ἱεράρχη, πού ἀξιώθηκε νά φέρει τό προσω-νύ-μιο «θεοφόρος», τιμή-σαμε καί ἐμεῖς ἀπόψε ἀγρυπνώ-ντας. Ὁ ἅγιος Ἰγνά-τιος ἦταν, ἄλλωστε, σύμφωνα μέ τήν πα-ράδοση τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας ἕνα ἀπό τά παιδιά, γιά τά ὁ-ποῖα ὁ Χριστός εἶπε στούς μα-θη-τές του, πού τά ἀπο-μά-κρυναν, γιά νά μήν τόν ἐνοχλοῦν, τό «ἄφε-τε τά παι-δία ἐλ-θεῖν πρός με».

Μεγάλωσε ὁ ἅγιος κοντά στόν Χριστό καί στούς ἀπο-στόλους, καί ἰδιαιτέρως κοντά στόν ἠγαπημένο μαθητή τοῦ Κυ-ρίου, τόν ἅγιο Ἰωάν-νη τόν Θεολό-γο, ἀπό τόν ὁποῖο δι-δά-χθηκε τήν ἀπέραντη ἀγάπη του πρός τόν Χριστό, πού ἦταν μάλιστα τό-σο μεγάλη, ὥστε ὅταν τόν κάλεσε ὁ αὐ-το--κρά-τορας Τραϊανός ἐνώ-πι-όν του γιά νά δεῖ ποι-ός ἦταν ὁ χριστια-νός ἐκεῖ-νος ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος ἔκα-νε τούς εἰδω-λο-λά-τρες νά μεταστρέ-φο-ν-ται στόν χριστιανισμό, ὁ ἅγιος Ἰγνά-τιος ὄχι μόνο ὁμο-λό--γησε μέ παρ-ρησία τήν πίστη του, ἀλλά καί δέ-χθηκε μέ χαρά νά μαρ--τυρήσει γιά τόν Χρι-στό, παρακαλώντας κάποι-ους χριστιανούς πού προσπαθοῦ-σαν νά τόν ἀπελευθερώσουν ἀπό τή φυλακή καί νά τόν ἀπαλλάξουν ἀπό τό μαρτύριο, νά μή φέρ-νουν ἐμπόδιο στόν ἱερό του πόθο.

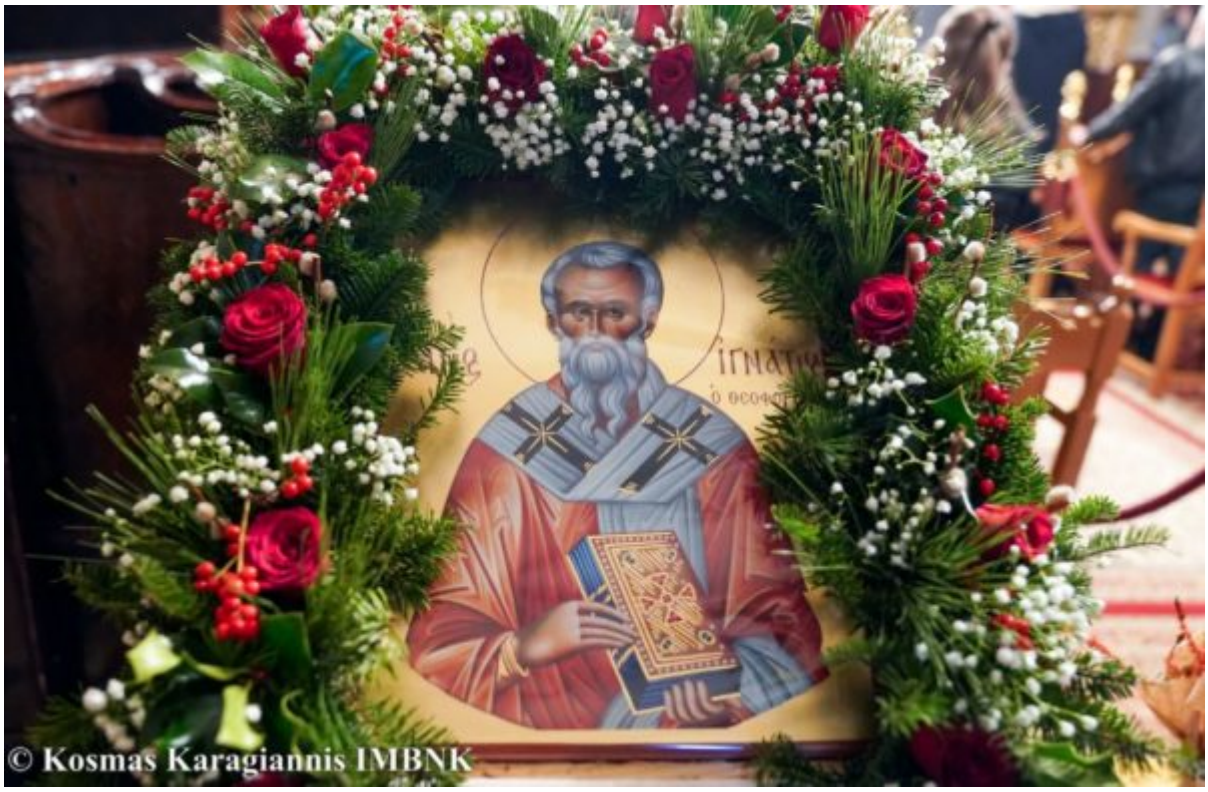

«Ἀφῆ-στε με» ἔλεγε «νά μαρτυρή-σω γιά τόν Χριστό. Τά δόντια τῶν θηρίων θά γίνουν μύ-λος πού θά μέ ἀλέσει σάν σιτάρι γιά νά γίνω καθα-ρός ἄρτος τοῦ Χρι-στοῦ».

Ἔτσι ρίχθηκε ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος στά θηρία, τά ὁποῖα τόν κατασπά-ραξαν, σεβά-σθη-καν ὅμως τήν καρ-διά τοῦ ἁγίου, στήν ὁποία, σύμ-φω-να μέ τήν παρά-δοση, οἱ χρι-στια-νοί βρῆκαν γραμ-μένη τή φράση «Ἰη-σοῦς Χρι-στός, ὁ ἔρως τῆς ψυχῆς μου». Σ᾽ αὐτή τήν παρά-δοση ἀπο-δίδουν ὁρι-σμένοι τό προσωνύμιο τοῦ θεο-φό--ρου πού ἔλα-βε ὁ ἅ-γιος Ἰγνάτιος.

Ἀνεξάρ-τη-τα ὅμως ἀπό αὐτήν ἡ πα-ράδοση, ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ἦταν θεο-φόρος, για-τί στή ζωή του εἶχε ὡς ὁδηγό τόν Χριστό καί τό θέλημά του, καί γιατί ἡ ψυχή του θελγόταν καί φλεγόταν ἀπό τήν ἀ-γάπη καί τόν πόθο τοῦ Χριστοῦ, ὅ-πως ἀκρι-βῶς φλεγό-ταν καί ἡ ψυχή τοῦ ἀπο-στόλου Παύ-λου, ὅταν ἔγραφε «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χρι-στός».

Αἰσθανόταν τήν ἀπόλυτη ταύτιση μέ τόν Χριστό, γιατί ἡ ζωή του ἦταν ταυτισμένη μέ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ. Γι᾽ αὐτό καί δέν φοβόταν τόν θάνατο, δέν φοβόταν τό μαρ-τύριο, ἀλλά τό ἐπιθυμοῦσε, ἐπειδή θά τόν ἔφερνε ἀκόμη πιό κοντά στόν Χριστό. Δέν φοβόταν τόν θά-νατο, γιατί ἤξερε ὅτι ὁ Χριστός εἶ-ναι ἡ ζωή.

Ἔτσι αἰσθάνονται οἱ ἅγιοι. Καί ἐπειδή αἰσθάνονται μέ-σα τους τόν Χριστό, ἐ-πειδή αἰσθάνονται μέ-σ-α τους τή ζωή, ὅλα τά ὑπόλοιπα δέν τούς ἐν-διαφέρουν καί δέν τούς ἀπα-σχολοῦν. Ζοῦν στόν κόσμο, ἀλλά αὐτοί ζοῦν μέ τόν Χριστό. Ζοῦν δί-πλα στήν ἁμαρτία, δί-πλα στήν ἀσωτία καί τήν ἀκολασία, ἀλλά αὐ-τοί δέν ἐπηρεάζονται ἀπό τίποτε, γιατί εἶναι προ-σηλωμένοι στόν Θεό.

Συχνά ἀναφερόμαστε στίς δυσκο-λίες πού ἀντιμετωπί-ζου---με προκει-μέ-νου νά βιώ-σουμε τήν ἐν Χρι-στῷ ζωή, καθώς ζοῦμε καί κινούμεθα μέσα σέ ἕνα κόσμο ἀπνευ-μά-τι-στο καί ἄθεο, σέ ἕνα κό-σμο ὑλό-φρονα, πού ἐλ-κύεται ἀπό τήν ἁμαρτία καί τίς ἡδονές της. Ἄν σκεφθοῦμε ὅμως σέ τί κόσμο ζοῦσε ὁ ἅγιος Ἰγνά-τιος, πού ἦταν ἐπί-σκοπος στήν Ἀν-τιό-χεια, μιά ἀπό τίς μεγαλύ-τε-ρες πόλεις τῆς ἐποχῆς του, μιά πόλη εἰδωλο-λα-τρική, στήν ὁποία ἡ ἁμαρτία καί ἡ ἀνηθι-κό-τητα ἦταν κανόνας, τό-τε θά κατανοήσουμε πό--σο πιό δύσκολη ἦταν ἡ δική τους προσπάθεια καί πόσο πιό εὔκολη εἶ-ναι ἡ δική μας.

Κάθε προ-σπά-θεια ὅ-μως γίνεται εὐκο-λότε-ρη, ὅταν προσπα-θοῦ-με νά ἔχουμε στήν ψυ-χή μας «ἐνοικοῦ-ντα καί μέ-νοντα» τόν Χρι-στό. Ὅταν ἐπικοινω-νοῦ--με μαζί του μέ τήν προσευ-χή καί μέ τή συμ-μετοχή μας στή λει-τουργική ζωή τῆς Ἐκ-κλησίας μας. Ὅταν ἀ-κοῦμε τή φω-νή του μέ-σα ἀπό τή με-λέτη τοῦ λόγου του καί τῶν βί-ων τῶν ἁγί-ων του. Ὅ-ταν βαδίζου-με στά ἴχνη του ἀκο-λου-θών-τας τό θέλημα καί τίς ἐντολές του. Ὅ-ταν ἑ-νω-νόμαστε μαζί του κοινωνώντας τό σῶ-μα καί τό αἷμα του. Ὅταν λαμβάνουμε τή χάρη του μετέχοντας στά μυ-στήρια τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας.

Τότε γι-νόμαστε καί ἐμεῖς θεο-φό-ροι, καί μέ τή βοή-θεια τοῦ Θεοῦ μπο-ροῦ-με νά ζοῦμε μέ-σα στήν παρουσία του καί νά τήν αἰσθα-νόμα-σθε στή ζωή μας, ὅπου καί ἐάν ζοῦμε, ὅ,τι καί ἄν συμ-βαίνει γύρω μας, ἀφοῦ γιά μᾶς ὁ κόσμος μας θά εἶναι ὁ Χριστός, ὅ-πως ἦταν καί γιά τόν ἑορ-ταζόμενο ἅγιο Ἰ-γνά--τιο.

Καί καθώς σέ λίγες ἡμέρες θά ἑορ-τάσουμε τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας στή γῆ, ἄς φροντίσου-με νά ἑτοι-μάσουμε τήν ψυχή μας γιά νά τόν ὑποδεχθοῦμε καί ἐμεῖς μέσα μας, ὥστε νά γίνουμε θεοφόροι, ὅπως καί ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος, τοῦ ὁποίου τιμήσαμε ἀπόψε τή μνήμη.